

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μόναχά 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δεκάτη,
τὸ καμμένο στεγάζουν Παλάτι.

Ποῦντος διακόσα πενήντα ἔξη,
ἀπὸ τὸν Βίσμαρκ καὶ θὰ δρέξῃ.

Τοῦ Βίσμαρκ ἡ φωνὴ
τὸν κόσμον συγκινεῖ.

Ὁ σιδερένιος Βίσμαρκ φωνάζει ἀπ' ἐκεῖ :
«Στῆτε, Μακαρονάδες, καὶ σεῖς Αὐστριακοί.
»Δὲν θέλω τὴν Ἑλλάδα καθόλου νὰ κτυπᾶτε,
»εἰς ταύτην γὰρ ἐστράφη ὁ ὑψηλὸς μου ἔρως...
»ζητῶ τοὺς Ἑλληνὰς μου ἐνθέρμως ν' ἀγαπᾶτε,
»καὶ τοὺς κρυφοὺς σκοποὺς σας ἀφῆτε κατὰ μέρος.

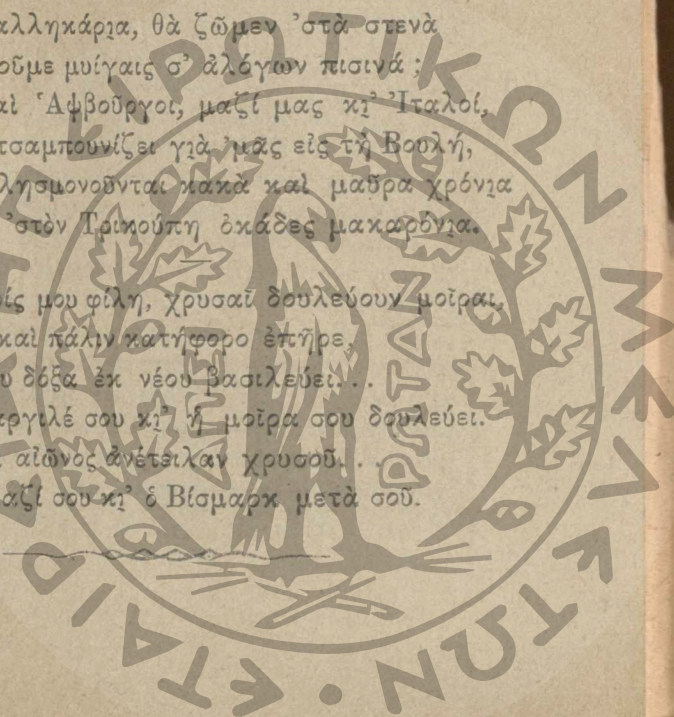
«Πρὸς χάριν τῆς Ἑλλάδος ρουθοῦνι ἄς μὴ μείνῃ,
»ὀφείλετε ἀγάπην εἰς ὅσους ἀγαπῶ,
»ὅ,τι ἐγὼ ζητήσω πρέπει εὐθὺς νὰ γίνῃ,
»ἀλλέως θυμωμένος τὸ πόδι μου κτυπῶ,
»μὲ δύο λόγους μόνο σὰς κόβω τὸν ἀέρα
»κι' ὁ διὰβολος σὰς πέρνει καὶ μάννα καὶ πατέρα.»

Αὐτὰ ὁ Βίσμαρκ λέγει μὲ τὰ σωστά του ὅλα
καὶ βάζει ὁ Τρικούπης ῥηλότερα φωκόλα,
καὶ πῖθ' πολὺ ποζάρουν Ρωμηοὶ τεμπελχανάδες
καὶ χάνουν τὰ νερά των ἐχθροὶ των ραδιοῦργοι,
κι' ἐνσκήπτει τόσος τρόμος εἰς τοὺς Μακαρονάδες
καὶ σὰν βρεγμέναις γάταις ζαρώνουν οἱ Ἀφβούργοι.

Ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῶμεν 'στὰ στενὰ
καὶ ἡ Ἑλλὰς θ' ἀπλώνῃ 'στὸν ἥλιο τραχανά ;
Ἀπάνω τὸ κεφάλι, στρατάρχαι τῆς Ριτοσόνας,
κι' ἀπὸ τῆς σακαράκαις ρεβίθι μὴ γλυτώσῃ...
εἰς τῶν ψευτοπολέμων τοὺς εὐκλεεῖς ἀγῶνας
ὀφείλεται τοῦ Βίσμαρκ ἡ εὐνοία ἡ τόση.

Ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῶμεν 'στὰ στενὰ
καὶ θὰ μετροῦμε μύγαις σ' ἀλόγων πισινά ;
Μαζὶ μας καὶ Ἀφβούργοι, μαζὶ μας κι' Ἰταλοί,
ὁ Κρίσπης τσαμπουνίζει γιὰ 'μᾶς εἰς τὴ Βουλὴ,
κι' ἀμέσως λησμονοῦνται καὶ καὶ μαῦρα χρόνια
καὶ στέλλει 'στὸν Τρικούπη ὀκτάδες μακαρονίγια.

Γιὰ σέ, πατρίς μου φίλη, χρυσαὶ δουλεύουν μοῖραι,
ἡ τύχη σου καὶ πάλιν κατήφορο ἐπτήρε,
ἡ παλαιὰ σου δόξα ἐκ νέου βασιλεύει...
ρούφα τὸν ναργιλέ σου κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει.
Εὐοί! καιροὶ αἰῶνος ἀνέτειλαν χρυσοῦ...
ὁ Ὑψιστος μαζὶ σου κι' ὁ Βίσμαρκ μετὰ σοῦ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Πῶ! πῶ! καυμένε Περικλῆ, τί πράγματα ποῦ εἶδα!...
θαυμάζω πῶς δὲν ἐστριψε καὶ ἡ 'δική μου βίδα.

Π.—Ποῦ ἦσουν, βρέ;

Φ.—Εἰς τοὺς χρυσοὺς τῆς 'Αλεξάνδρας γάμους
καὶ εἶδα τόσ' 'Ανάκτορα καὶ νυμφικούς θαλάμους.

Π.—Βρὲ πῆγαινε 'στὸ διάολο καὶ σὺ, παλαιοκασίδα.

Φ.—Παρὸν ντοννέρ, βρὲ Περικλῆ, 'στὸν ὕπνο μου τοὺς εἶδα.

Π.—'Αμμ' ἐτσι 'πές μου, γαῖδαρε...

Φ.—Μ' ἐφάνη 'στὸν νειρό μου
πῶς ἦμουν 'στὴν Πετρούπολι μαζί με τὸν σταυρό μου.
Γεμάτ' οἱ δρόμοι, Περικλῆ, παράθυρα, μπαλκόνια,
ἀριστερά καὶ δεξιά ἐπέφτανε κανόνια,
πλοῦτος, ἀσπῆμι, μάλαμμα, λογιῆς λογιῆς ἀσκέρι,
στρατάρχει, ὑποστράτηγοι, Οὐσσάροι, Γρεναδιέροι,
χρυσαῖς καρότσαις κι' ἄλογα μ' ὀλόχρυσά χαμουρία
καὶ ἀνθρώποι ὀλόχρυσοι κι' ὀλόχρυσά γαϊδούρια,
πριγκήπισαις καὶ κόμησαις καὶ Δούκισαις μεγάλαις,
ἡ Λαμπανώφ, ἡ Κλανακώφ, ἡ Σκρόφ, ἡ Ρώφ καὶ ἄλλαις.

Π.—Κι' ἐγὼ δὲν ἦμουν, Φασουλῆ;

Φ.—Θαρρῶ πῶς κἄπου σ' εἶδα
μ' ἕνα μακρὺ γουναρικὸ ἀπὸ λευκοῦ κτίδα.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.—Νὰ σὲ χαρῶ...

Π.—Λέγε λοιπόν, κανάγχα...

Φ.—'Ο κόσμος ἐπλημμύρησε εἰς τὴν ὁδὸν Μορσκάγια,
καὶ ἤρχοντο οἱ κόμητες, ἡ τῶν Δουκῶν ἀγέλη,
οἱ Τσάρεβιτς, οἱ Ρωμανῶφ, καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
σταυλάρχει καὶ σὺλ-μάστερ καὶ ἀρχιῖπποκόμοι,
καὶ ὁ Γεωργίτσας κι' ὁ Μερτροῦδ καὶ ἄλλοι ἀστυνόμοι,
καὶ δέσποτες καὶ Φαέθοντες καὶ τέθριπποι κι' ἀμάξια
κι' ἐσθῆτες κυανόλευκοι, βελλοῦδα καὶ μετᾶξια,
καὶ ἀετοὶ δικέφαλοι, τρικέφαλοι, καὶ ἄλλα
τεκμήρια καὶ σύμβολα δεσποτισμοῦ μεγάλα.

Π.—Θαυμάζω πῶς δὲν σοῦ στριψαν, βρὲ ἀδελφέ, ἢ βίδες.

Φ.—Μία καρότσα 'πέρασε γεμάτη βιολιτζῆδες,
'πίσω τῆς νύφης τὰ προικιά, κατόπιν ὁ κουμπάρος,
ὁ πεθερός, ἡ πεθερά, ἡ Τσάρενα, ὁ Τσάρος,
καὶ ὁ τρικούβερτος γαμπρός καὶ ἡ ὡραία κόρη,
οἱ καλεσμένοι ἐπειτα καὶ οἱ θωρακοφόροι,
ἐν μέσῳ δὲ τῆς τελετῆς τῆς τῶσον ἐξαισίας
ἐπρόβαλε ξυπόλυτος κι' ὁ Σάχης τῆς Περούας
μὲ μιὰ τιάρα, Περικλῆ, ἀπάνω 'στὸ κεφάλι...
ἀλλὰ κι' ὁ Χατζηπέτροβιτς εὐρίσκειτο καὶ ἄλλοι,
κι' ὁ Βελλιανίτοβιτς, γνωστὸς εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Τσάρου,
παρίστατο εἰς τὴν πομπὴν ἐπὶ τεθρίππου κάρου,
καὶ δύο Φαναριώτισσαις, γνωσταῖς 'στὸν κόσμον ὅλο,
ποῦ φθάνει νᾶναι σουαρές καὶ πᾶνε καὶ 'στὸν Πόλο.
'Αλλὰ κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, ἐν μέσῳ τῶν Κοζάκων

παρηκολοῦθουν τὴν πομπὴν μετὰ τὸ γνωστὸν μου φράκον,
κι' ὀλίγο παραπίσω μου ἀγέρωχος καὶ γαῦρος
ὥς συνωδὸς παρείπετο κι' ὁ Μπουλικῶφ ὁ Σταῦρος,
κι' ἐφόρει Μεγαλόσταυρον τοῦ ἀσπρου 'Αετοῦ...

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές πῶς 'βρέθηκε καὶ ὁ Σταυρὸς αὐτοῦ;

Φ.—Ἔβρω κι' ἐγὼ, βρὲ ἀδελφέ... μυστήριον τῶντι.

Π.—Λοιπόν;

Φ.—Λοιπὸν ἤκούοντο φωναῖς, οὐρᾶ καὶ βρόντοι,
καὶ μετὰ λουλούδια ἔρραιναν τὴν ζηλεμένη νύφη,
καὶ τὸ μουστάκι ὁ Σταυρὸς δὲν ἔπαυε νὰ στρέφῃ.
Καὶ ὕστερα εἰς τοῦ Καζάν τὴν 'Εκκλησίᾳ μᾶς πᾶνε,
καὶ ἡ καμπάναις ἀρχίσαν ἀμέσως νὰ κτυπᾶνε,
ἐκεῖ δὲ τοὺς ἠύχθημεν καὶ εἴπαμε σπολλάτῃ
καὶ εἰς τὴν νύφη ἔδωκε ξερὸ ψωμί κι' ἄλλὰ τι
ὁ Δήμαρχος τοῦ Πετερῶφ σὲ ἀσημένιο δίσκο,
ἐνῶ τριγύρω ἔβαλαν τὸ Ντόμινο Μπαμπάσκο,
καὶ ὅλοι ἐμακκάριζαν τῆς νύφης τὸν πατέρα...

Π.—'Αμμ' ὁ Φιλήμων, Φασουλῆ, δὲν ἦτον ἐκεῖ πέρα;

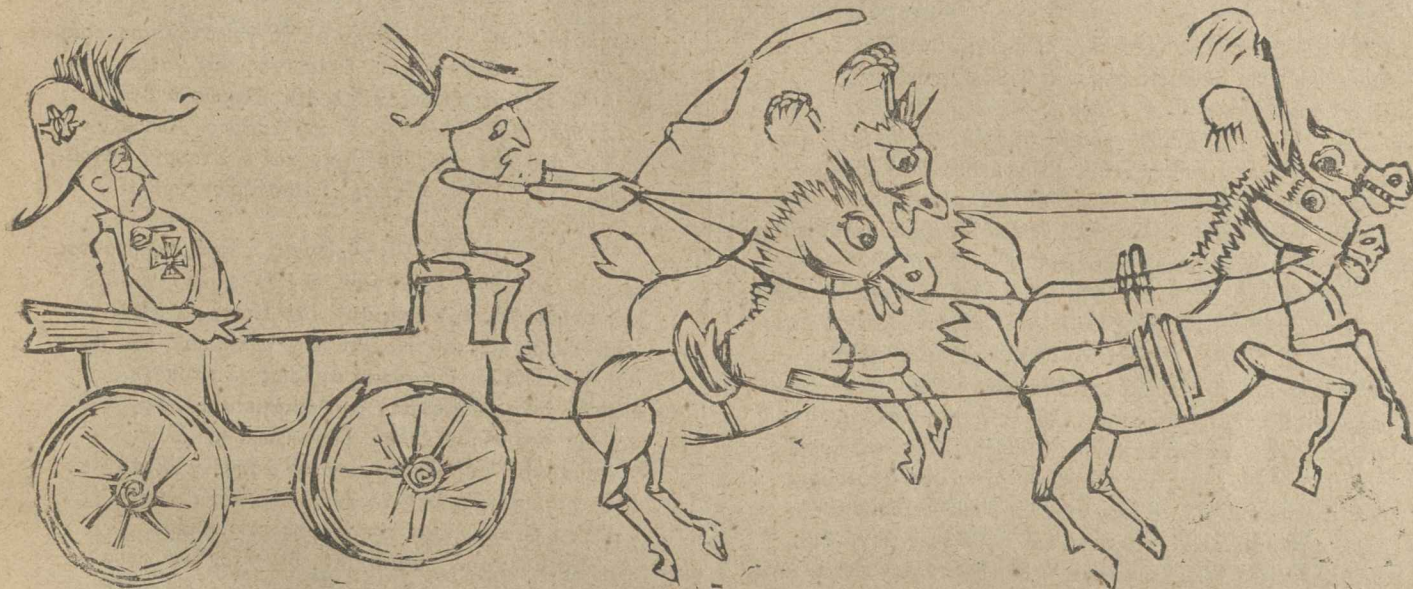
Φ.—Ποῦ τὸν ἀφίνουν ἡ δουλειαὶς καὶ τὰ οὐροδοχεῖα.

Π.—Λοιπόν;

Φ.—'Αμέσως ἡ πομπὴ ἐκίνησε ταχεῖα
καὶ τότε εἰς τ' 'Ανάκτορον μᾶς 'πῆγαν τοῦ χειμῶνος.
ποῦ λάμπει μυριόχρυσος τῶν Ρωμανῶφ ὁ θρόνος.
Κι' ἰδοὺ προσήλθε ὁ σωρὸς τῆς εὐγενείας πάσης
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀρχίζουσι αἱ συστάσεις,
ἀλλὰ κι' ἐμένα ἐξαφνα μ' ἐπῆραν ἄρον ἄρον
καὶ μετὰ πολλὴν εὐγένειαν μ' ἐσύστησαν 'στὸν Τσάρον,
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ, Περικλῆ, λαβὼν με κατὰ μέρος
περιποιήσεις μ' ἔκαμε πολλὰς ἰδιαιτέρως.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ... μ' ἐγνώρισε κι' ὁ Τσάρος
ἐγὼ δὲ τοῦ ὠμίλησα μετὰ ὅλον μου τὸ θάρρος,
καὶ σὺν νὰ ἦμουν, Περικλῆ, τῆς γούνας τοῦ μανίκι
ἀμέσως τοῦ ἐσύστησα τὸν Σταῦρον τὸν Μπουλικῆ.
Κι' ἐκεῖ ποῦ ἐσουστήνοντο οἱ εὐγενεῖς καὶ πρῶτοι
μῦτη μετὰ μῦτη 'βρέθηκα μετὰ τὸν Τσιγγῶφ τὸν Χιῶτη.
Καὶ ἐδῶ, σιὸρ Τσιγγῶφ; ... τὸν 'ρώτησα μετὰ γέλωτος
μὴ θὰ χάρισης δεύτερο τῆς νύφης μας Βαγγέλιο;
ἀλλ' ὁ Τσιγγῶφ ἀπάντησεν δὲν ἔδωκε καθόλου
καὶ ἀνεμίχθη σκεπτικὸς μετὰ τοῦ πλήθους ὅλου.
Μεγαλοσταυροὺς ἤκουσε ὁ Τσάρος πῶς θὰ χύσῃ
καὶ ἦλθε 'στὴν Πετρούπολι μετὰ ὅλο τὸ μελίσσι.
ἐνῶ δ' εἰς τὸσους ἀρχοντας καὶ εἰς ἱππῶτας γαῦρους
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδιδε λαμπροὺς Μεγαλοσταυροὺς
τοῦ Λέοντος, τοῦ 'Αετοῦ, καθὼς καὶ ζῶντων ἄλλων,
χερσαλίων καὶ θαλασσινῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
κι' ὁ Χιῶτης Μεγαλόσταυρον ἐδέχθη ὑπὸ τοῦ Τσάρου
τοῦ Πετεινοῦ, τοῦ Μουλαριῦ, τῆς Χήνας, τοῦ Γαϊδάρου

Εἰς τὸν νειρό του βλέπει κι' ὁ δόλιχος Φασουλῆς
πῶς εἶναι εἰς τοὺς γάμους τῆς Ρωσικῆς Αὐλῆς.

Π.—Μίλα καλά...

Φ.—Σοῦ ὁμιλῶ μετὰ ὅλα τὰ σωστά μου.

Π.—Καὶ ποῖος τὸ μυστήριον ἐτέλεσε τοῦ γάμου;

Φ.—'Ο τρόμος τῶν Συνοδικῶν, ὁ 'Αγιος Κολιάτσος.

Π.—'Στὸ μάγουλό σου, Φασουλῆ, βαρὺς θὰ πέσῃ μπάτσος.

Φ.—Κι' ὁ 'Αγιος Πανάρετος ἐφύτρωσε 'στὴ μέση

κι' ἐζήτει τὸ μυστήριον κι' ἐκεῖνος νὰ τελέσῃ,

ὁ δὲ Κολιάτσος, Περικλῆ, ἐρεθισθεὶς καὶ πάλιν

τοῦ Παναρέτου ἔκαμε καταγγελίαν κι' ἄλλην,

κι' ὀλίγου δεῖν τὸν φουκαρᾶ νὰ τὸν ἐμβαλαρώσῃ,

ἐὰν δὲν τοὺς ἐχώριζαν νταυλοπαππάδες Ρῶσοι.

Π.—Θὰ φᾶς στηλιάρη, μασκαρᾶ, νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.

Φ.—Τί πράγματα ὁ ἀνθρώπος εἰς τ' ὄνειρό του βλέπει!

'Αφοῦ δ' ἐξεπληρώθησαν οἱ τῶν νυμφῶν πόθοι

γαμήλιον συμπόσιον 'στ' 'Ανάκτορα ἐστρώθη,

εἰς τοῦτο δὲ τὸ πρόγευμα ἐκάθισαν καὶ μόνον

ὁ Βελλιανίτοβιτς, ἐγὼ, καὶ οἱ περὶ τὸν θρόνον.

Κι' ἡ νύφη ἐκαμάρωνε κι' ἐρόδιζε κι' ἐσκέρτα

κι' ἐφόρει 'στὸ κεφάλι τῆς τῆς Δεκελείας μύρτα,

κι' ἐγὼ προπόσεις ἔκαμα γιὰ τὸ χρυσοῦ ζευγάρι,
ποῦ ἔλαμπε, βρὲ Περικλῆ, σὺν ἡλίος καὶ φεγγάρι.
Τὸ βράδυ ἔδωσαν χορὸ καὶ σουαρέ μεγάλο
κι' ὁ Γιάγκος ὁ Γεννησαρλῶφ διεθῆκε τὸν μπάλο,
κι' ἦσαν ἐκεῖ ἐπίσημοι ἀριστοκράται Ρῶσοι,
ὁ Σαρόβιτς, ὁ Ψόχβιτς, ὁ Μαυρουδῶφ καὶ ὅσοι,
οὐχ ἦσαν καὶ ὁ Κερωνῶφ προσήλθε χαρωπός
κι' εὐθὺς τὸν Μεγαλόσταυρον ἐπῆρε τοῦ Γουτῶς,
μὰ ἦλθαν καὶ ὀλίγοιτο ἀβρότατοι Μουζικῆ
καὶ τότε σὺν ἐγούρωσαν τὰ μάτια τοῦ Μπουλικῆ
'Εγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, τὰ μάλα εὐθυμήσας,
τὴν Πολωνέζα 'χόρευα μετὰ ὕψους καμῆσας,
κι' ὁ Ρῶσος Βελλιανίτοβιτς εἰς τὸ λεφτοῦσι μέσα
μὲ τὴν Λαμπανῶφ τᾶψσε θαρρῶ τὴν Πριγκηπέσσα.
Κι' ἄλλα πολλὰ περίεργα συνέβησαν 'στὸν μπάλο
κι' ἐνὸς Οὐσσάρου στρατηγῶ ἐπάτησα τὸν κάλο,
ὁ δὲ Μπουλικῆς ἐσπρώξε ἀγρόικως ἐν' ἀγῶρι,
κι' οἱ Γρεναδιέροι 'θύμισαν καὶ οἱ θωρακοφόροι,
καὶ εἰς τοὺς δὲ μᾶς ἔδωσαν μπαγλαρώμα βαρβάρτα

καὶ με κλωτσαῖς μᾶς ἔγκρεμισαν ἀπὸ τῆς σκάλας κάτω.

Τί πράγματα ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν αἰὸν τοῦ βλέπει...

Π.—Γιατί, μωρέ, δὲν φέρεσαι ὅτ' οὗτος μπάλους ὅπως πρέπει;

Φ.—Βρὲ ἀφῆσέ με νὰ σοῦ πῶ...

Π.— Λέγε λοιπόν, κοπρίτη.

Φ.—Κατόπιν ἐκινήσαμε γιὰ τοῦ γαμπροῦ τὸ σπῆτι, καὶ ὀλίγου δεῖν με τὸ βιολί τὸν κόσμο νὰ τρελλάνῃ ὁ Γιοδανῆκος, βιολιτζῆς, ποῦ παίζει ὅτ' Ἐρράνι, καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπερνούσαμε ἀπὸ καμπόσας Στέππαις ἐρὼ λωποδύται, Περικλῆ, μοῦ ἄδειασαν τῆς τσέπαις...

Π.—Ποῦ ναῦρης τέτοια ὄνειρα εἰς τὸν Ὀνειροκρίτη!..

Φ.—Μετ' οὐ πολὺ ἐφθάσαμε εἰς τοῦ γαμπροῦ τὸ σπῆτι, καὶ τότε κάθε μαχαλᾶς ὀγκώθηκε ὅτ' ὀδὸν καὶ εἰς τὴν νύφη ὁ γαμπρὸς τὰ δῶρα του προσφέρει, ἐνῷ τριγύρω ἔχασκε τῆς ἀρχοντιᾶς τ' ἰσκέρι. Κατόπιν του προσέφεραν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι... τί φέλλια καὶ ἐνώτια καὶ ἀδάμαντες ποικίλοι καὶ σμάραγδοι καὶ σάπφειροι εἰς θήκας σκορπισμένοι καὶ στίλβοντες ἀμέθυστοι καθὼς καὶ μεθυσμένοι. Τότε ποῦ λὲς καὶ ὁ Μπουλικὸς προσήλθε παραχρῆμα καὶ ἕνα καινούριο ἔδωκε ὅτ' Ἀλεξάνδρα κτήμα, ὅτ' ὁ Βασιλεῖα δεῦτερο καὶ τρίτο ὅτ' ὁ κουμπάρο, εἰς τὴν Τσαρίνα τέταρτο καὶ πέμπτο εἰς τὸν Τσάρο, ἐφ' ᾧ καὶ ἰππότης ἔγινε τῆς Στρογγυλῆς Τραπεζῆς...

Π.—Παρατηρῶ, βρὲ Φασουλῆ, ἐν οὐ παικτοῖς πῶς παίζεις...

Φ.—Ἐγὼ αὐτὰ τ' ἀλλόκοτα τὰ εἶδα ὅτ' ὄνειρό μου καὶ σοῦ τὰ λέγω μοναχᾶ, περίτρυμμα τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ γεμίσῃ ὁ Σουρῆς με ὅλ' αὐτὰ τὰ φύλλα καὶ δοκιμάσῃ ἡ ράχη μου τὸ τακτικό της ξύλο.

Π.—Λοιπόν;

Φ.—Εὐχρήθημεν καλὰ καὶ χρόνους Μαθουσάλα καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πούλιου τὸ γάλα, καὶ ὕστερα ἐφύγαμε με δακρυσμένα μάτια μαζὶ με τόσα θηλυκὰ καὶ ἀθάνατα κομμάτια. Ἐγὼ δὲ τότε ἀσπασθεῖς τὴν χεῖρα τῆς Τσαρίνας ἐξήγησα τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθω εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖνη μοῦ ἔχρησε γεμάτο πορτοφόλι... τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, τὰ ἐν τῇ Πετρούπλει.

Π.—Τελείωσες;

Φ.—Ἀκόμη, βρέ...

Π.—Ἐμπρὸς λοιπόν, σακάτη.

Φ.—Μὴ βιάζεσαι, βρὲ Περικλῆ, σὺν χήρα ὅτ' ὀκρεδάτι.

Π.—Μὲ τρώει τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ δεξιὸ μου χέρι

καὶ ὅσαις ξυλῆσι δὲν σοῦδωσαν ἐκεῖν' οἱ Γρεναδιέροι

οὐ βεβαιῶ πῶς θὰ τῆς φᾶς ἀπ' τὰ δικά μου χέρια...

Φ.—Ἐνῷ ποῦ λὲς ἐφέγγανε ὅτ' ὁ οὐρανὸς τ' ἀστέρια, ἐνῷ μακρόθεν ἤκουες νὰ ψάλῃ ἡ κουκουβάγια, ἐγὼ δὲ μόνος ἔμενα εἰς τὴν ὁδὸν Μορσκάγια, καὶ τὰ καντύλια ἔσθοναν καὶ οἱ φανοὶ καὶ οἱ λύχνοι, ἄδρατος Μηδενιστῆς ὁδοῦζιον μοῦ ρίχνει, καὶ με αὐτὸ ἐπέταξα ἔφηλα εἰς τὸν ἄερα

καὶ ἀναυλα οὐ μὴ στιγμὴ μ' ἐτίναξ' ἐδῶ πέρα, καὶ ἐμπρὸς σου πάλιν ἔρχομαι σκυφτὸς καὶ κακομοῖρος καὶ σήκωσέ τὸ ξύλο σου ἀμέσως νὰ με δείρῃς.

Π.—Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποῦ μεῦθαλες, βρὲ Φασουλῶφ σαλιάρη, μολὼν λαβὲ ὅτ' ἡ ράχη σου ἀτράντακτο στηλιάρη!

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἐκ τῶν Καταστημάτων τῶν τοῦ Κωνσταντινίδου, ὅπου δὲν παύει τόσα βιβλία νὰ ἐκδίδῃ, ἐδῆκε μέγας Ἀτλας καὶ Γεωγραφικός, θαυμάσιος τὸ εἶδος καὶ δὴ μοναδικός, ἐξεργασθεῖς ἐντέχνως καὶ ἐν πάσῃ ἐντελείᾳ καὶ χρήσιμος τὰ μάλα δι' ὅλα τὰ Σχολεῖα. Ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κόσμος καὶ αἱ κλασικαὶ Ἀθῆναι καὶ ἀφιερωμένος ὅτ' ὁ Βασιλεῖα εἶναι, ὅστις τὸν ἀπεδέχθη καὶ δι' ἐπιστολῆς καὶ ἐκ νέου ἐδοξάσθη Ἀνέστης ὁ πολὺς.

Κώδης τοῦ χαρτοσήμου ὑπὸ τοῦ Φιλαρέτου μετὰ φιλοκαλίας καὶ τύπου ἐξαιρετοῦ. Καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον παντὸς ἀνδρὸς γέννη κτήμα καὶ ὁ καθεὶς ὀφείλει τὸν Κώδηκα νὰ μάθῃ, διότι ἀνεὺ τούτου δὲν γίνετ' ἕνα βήμα καὶ χάνει τὰ νερά του, τ' αὐτὰ καὶ τὸ καλάθι.

Περὶ Ἐρωτοκρίτου μεγάλη πραγματεία τοῦ Γιάνναρη τοῦ φίλου με γινώσι καὶ με νοῦ, με τόσας σημειώσεις καὶ ἀνέκδοτα παντοῖα πρὸς τέρψιν τῶν λογίων καὶ ὅλου τοῦ κοινοῦ. Ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδει καὶ ὅλον τὸ βιβλίον μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων καὶ γλωσσικῶν σχολίων.

Ὁ Στὴν Ζάκυνθον ἐκδίδεται καὶ πάλιν τακτικῶς τῶρα ὁ περιοδικὸς «Ἀρθὼν Παιδικός».

Ὁ Παππανικελάου, ὁ Γεωργῆς δηλαδὴ, τοῦ Ἱπποκράτους μύστης καὶ ἀσκήσιο παιδί, μέσα ὅτ' οὗτοῦ Ἰουνίου τῇ λαύρα καὶ τῇ ζέστη τὴν γενικὴν ἐσχάτως ἐξέτασιν ὑπέστη, καὶ τὰ φίλα τῶν φίλων ἐδέχθη τὰ θερμότερα καὶ οἱ καθηγηταὶ τοῦ τοῦ εἶπαν καὶ εἰς ἀνώτερα.

Ἐκεῖνο τοῦ Πολίτου τὸ νέον Λεξικόν, τοῦτο εἶναι τὸ μέγαλον Ἑγκυκλοπαιδικόν, κατ' ἑξῆς ἐπῆρε καὶ εἰς τεύχη προσδεύει καὶ καθ' ἑκάστην πλῆθος συνδρομητῶν μαζεύει. Καὶ ἄλλοτε σὰς εἶπα καὶ σὰς τὴν λέγω πάλιν πῶς συνδρομὴν εἰς τοῦτο ὀφείλετε μεγάλην.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ὀκρῆτι μου ἀνέστη,
ὅτ' ἡ Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με ξηνοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρὸ ὅτ' ὀκρῆτι μου ἀνέστη,

με Χημεῖον με μὴ μάνδρα, — με μὴ μάνδρα, — με μὴ μάνδρα,
καὶ μὴ μάνδρα διχῶς ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.